

til $4\frac{1}{2}$ pSt., nei, at de maatte forlange som Gjennemsnit af de Penge, de udlaaene, $4\frac{3}{4}$ pSt. Men hvad vil det igjen føre til? Det vil føre til, at de ikke kunne anbringe Pengene i faste Eiendomme til mindre end $4\frac{1}{2}$ pSt., naar de saa turde stole paa, at de kunne gjøre en heldig Anbringelse af de Penge, de paa anden Maade kunne gjøre frugtbringende, saaledes, at de derved kunne udbringe 5 pSt. eller derover. Men der komme vi til det Punkt, hvor jeg tror, at det Svage kommer tilsynne. Det er ikke muligt, efter min Mening, med fuldkommen Sikkerhed at anbringe Pengene til 5 pSt. Det er ikke muligt at anbringe Pengene til 5 pSt., naar man skal bevare den Sikkerhed for Midlerne, som jeg tror, man er pligtig til ligeoverfor Sparerne, der uden Kontrol, paa Tro og Love, jeg gjentager det, i Tillid til Sparekasser, der have havt et godt Navn heri Landet, betro deres Penge til dem. Men endnu mindre kan det forsvares, om Sparekasserne i Liden, hvor der er stærkt Søgning efter Penge, stærk Bevægelse paa Pengemarkedet, i Konkurrence med andre Pengeinstituter, kunne bringes til at tage mod Indskud til $4\frac{1}{2}$ eller 5 pSt. Det vilde blive en ligefrem farlig Operation for Sparekasserne; de ville enten komme til at arbejde med Underbalance, eller ogsaa vilde de blive nødsagede til saadanne Pengepekulationer, som overmaade let føre Tab med sig. Det er for at fri dem fra den Fristelse, der kunne ligge i at give efter for et almindeligt Duffe om, at Sparekasserne i farefulde Liden skulle komme Beboere og Egne til Hjælp, og for at fri dem for Ubehageligheden af at maatte udsætte sig for Behreidelse for Vrangvillie i denne Henseende, — og jeg tror, at det er i deres egen velforstaede Interesse, — at der er sat en Maximumsgrænse for, hvad der maa gives i Rente af Indskud. Det ærede Medlem for Nalborg Amts 1ste Valgfreds (Suel) ytrede, at en Sparekasse under kritiske Forhold, en Sparekasse, han kjendte, havde kunnet redde sig udaf Forlegenheden ved at optage et Laan til $4\frac{1}{2}$ pSt. Der er ikke det Allermindste til Ginder derfor Afbrydelse af Suel. Der er ikke det Mindste til Ginder for, at en Sparekasse kan gjøre det Samme, efter at denne Lov er udfkommen. Jeg vil ikke antage, at den, der vil komme en Sparekasse til Hjælp, ubetinget vil forlange, at dette skal ske paa en Sparekassereg eller Sparekasssevilkkaar. Den, der vil betro en Sparekasse sine Penge i farlige Liden med det Maal for Die, at give den et rimeligt Laan, vil vistnok ikke forlange, at det skal være

paa Sparekasssevilkkaar; han laaner den Pengene for at gjøre en Forretning og støtte Sparekassen, og der er ikke det Mindste ivoien for, at den kan modtage Laanet. Derimod findes der ingen Bestemmelser i Loven; men det fremgaar meget mere af § 2 Nr. 4, at et saadant Tilfælde er forudsat, idet det der siges, at der ikke maa optages Laan uden til Dpfylde af Sparekassens Forpligtelser. Naar det ærede Medlem har ment, at man stillede for strenge Forordninger til Sikkerheden, idet man forlangte den samme Sikkerhed som Loven af 19de Mars 1869, og navnlig, at Laanene maatte kunne indrømmes saa store, som Kreditforeningerne tilstede dem, saa maa det dog erindres, at Kreditforeningspapirerne hvile paa en solidarisk Forpligtelse for alle Laantagerne. Lagationen skal jeg ikke komme ind paa; det er allerede udtalt fra anden Side, at det har sine Fordele, at disse Lagationer foregaa efter ensartede og bestemte Regler, og de Sparekasser, der anse dem for ikke at være tilstrækkelig paalidelige, have jo Ret til at sætte deres Tilsynsmænd ved Siden til yderligere Sikkring. Det ærede Medlem for Rjbenhavns 5te Valgfreds (Wille) mente, at Sparekasserne vare saa uensartede, og deres Virksomhed saa forskellig, at det var meget vanskelig at give fælleds Regler, hvilket ogsaa viste sig i Indholdet af § 2, hvor Vedtægtsbestemmelser havde en overordentlig stor Elasticitet, og flere ærede Medlemmer have ment, at Bestemmelserne i § 2 vare altfor vage, at de levede Ministeren for megen Myndighed. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at det er meget vanskelig at give passende Bestemmelser for alle Sparekasser, og at § 2 derfor har faaet et større Omfang derved. Der er gjort Forsøg og alvorlige Forsøg paa at finde en Definition paa smaa Sparekasser og store Sparekasser, der kunde angive Grundforskjelligheden, uden at det er lykkedes (Afbrydelse). Det Afgjørende er ikke, om en Sparekasse er paa Landet eller i en Rjbskjad, heller ikke Stjrelsen af de Midler, hvorover Bestjrelsen raader, heller ikke Udstrækningen af den Egn, hvorpaa den virker; man har forsøgt forskjellige Maader til at komme til en tilfredsstillende Afgjørelse, men det er ikke lykkedes. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds antydede, hvorledes en Lov om Sparekasser burde være. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, det vilde være for vidtløftigt; men jeg vil dog notere, at der kom Yttringer fra ham, som jeg tager til Indtægt for min